

Akik már nem leszünk sosem

Végérvényesen ránk szakadt az éjszaka; a sötétség már előbb megérkezett, de eleinte csak mint egy könnyen felfogható hiány, a fényé, szinte súlytalanul, aztán elkezdett összesűrűsödni benne a nehézkedés is, és elég volt egy kicsit félrenézni, mázsás súlyával azonnal a nyakunkba ült. Miután Juli belém csípett, a bárszéken feszengeve elnéztem a feje fölött az asztalok felé, és ahogy a töltött káposztás tányérokra hajoló embereket figyeltem, megint eszembe jutott az a festmény, a *Parasztlakodalom*. Minden külön magyarázat nélkül ki is fakadtam neki, hogy pont úgy zabálnak az emberek most is, mint a középkorban, de ő csak röhögött rajtam, pedig én tényleg kétségbe estem, hogy micsoda szemfényvesztés az idő.

– Nem kell ez már neked – mondta kacagva, és kivette a kezemből a whiskys poharat. Egy húzásra kiitta, pedig sok volt még benne, nemrég nyomta a kezembe Viktor. Láttam Julin, hogy már be van csípve, de két részeg ember ritkán tudja egymásról pontosan megállapítani, mennyire van berúgva a másik. És az is hozzátartozik, ahogy a többiekre néztem, mindenki más is részegnek tűnt; dülöngélve, röhögve ölelgették egymást az emberek körülöttem, a fiúk üvöltöztek, a lányok hátravetett fejfel nevetgéltek és a hajukat dobálták. Éppen Zoli mesélt; százféle változatban, ezerszer hallottam már ezt a sztorit. Négy évig Tiszavasváriból járt be, ami azt jelentette, hogy délután, ha lekéste a buszt, egy órát kellett várnia a következőre. Elég szorgalmas gyerek volt, szóval ilyenkor általában beült valamelyik terembe tanulni. Épp ott tartott a történetben, hogy egyik nap a biológia szertár melletti terembe húzódott be, és az Ady istenes verseiről szóló részt olvasta a mohácsyból, amikor valami furcsa zajt hallott. Eleinte nem is foglalkozott vele, biztos pakolásznak odabent, gondolta, de aztán csak nem akart szűnni a hang, sőt, egyre erősödött. Óvatosan odalopakodott a szertár ajtajához, és amilyen lassan csak tudta, lenyomta a kilincset, majd résnyire nyitotta, és fél szemmel belesett rajta. Elsőre nem is értette mit lát pontosan, két, kitömött állatokkal dugig pakolt régi tároló között az asztalon furcsán összegyűrődő ruharétegek mocorogtak egymáson. A színes vásznak redőiből előre-hátra lendülő, egészen váratlan irányokban álló végtagok meredtek elő. Aztán ahogy hunyorogva tovább nézte, rájött, hogy mi az; fiatal biológiatanárunk, Molnár döngette az asztalon az új tornatanárnőt. Azt mondta, alig bírta levenni róla a szemét, de aztán összeszedte magát, visszaosont a terembe, felkapta a cuccait, és aznap inkább a parkban várta be a buszt.

– Végül is ez egy tök tisztességes dolog volt – tette hozzá Viktor –, a rákövetkező nyáron össze is házasodtak.

Valamiért mindenki rendkívül mulatságosnak találta a történetet, gurgulázva röhögtek rajta, még Juli is, aki a nagy kacarászás közben a combomon támaszkodott meg. Összereztem az érintésétől, pedig jólesett; ő talán észre sem vette az egészset, legalábbis nem nézett rám, és semmi más jelét sem adta, hogy ennek a moz-

dulatnak jelentősége lenne, mindenesetre hosszú ideig rajtam pihentette a tenyerét. Közben visszatért az ifjú pár is, Dorka mélyvörös, egyrészes ruhában, Roland galambkék nyári zakóban, Dorka ruhájával megegyező színű díszszebkendővel; el kellett ismernem, hogy kifejezetten jól néznek ki. Ahogy odaléptek hozzánk, az álldogálók köre kinyílt, és mint egy Pacman-fej, valósággal bekapta őket a tömeg. A pincérek azonnal pezsgőt bontottak, a nagy koccintgatás közben pedig megszólalt a zene is a színpad felől. Az eddigi szalonpopot és szintetizátoros mulatószenét mélyebb fekvésű elektromos ütemek váltották fel, azok pedig, akik megitták a pezsgőjüket, azonnal táncolni kezdtek. A színpad előtti tér hamar összevissza vonagló boldog testekkel telt meg, hirtelen színes villódzás terítette be az alakokat; észre sem vettem addig, de kiderült, hogy a színpad fölött diszkólámpák sorakoznak. És úgy tűnt, végre megszűnt a koreográfia is, innentől nem irányított senki, a vőfélyt elnyelte a föld, az öregek hátrébb húzódtak, és az addig fegyelmезeten használt tereket kiszámíthatatlan mozdulatok kebelezték be.

Én még mindig a bárszéken ültem, lábfejemet mozgatva visszafogottan engedtem csak át magam a dühösen pulzáló basszus csábításának. Rágyújtottam, és ritmusra fújtam ki a füstöt; most már olyan zene szólt, amiben nem volt többé szünet, súlyos hömpölygéssel terítette be az egész csárdát, mint egy megáradt, zavaros vizű folyó, és nem hagyott üres helyeket, minden zugot, minden üreget és nyílást kitöltött. Beszélgetni már nem is lehetett volna, legfeljebb egymás fülébe üvöltözni, de nem állt mellettem senki, odabent táncolt már Zoli és Viktor, Dorka és Roland, Tuba és Juli is. Néha eltűntek a szemem elől, néha elővillantak egy pillanatra; mintha egy régi, pörgetős képnézegető résén keresztül figyeltem volna, hogy megelevenednek a mozdulataik. Aztán egyszer csak Juli alakja vált ki az épen sárgán és vörösen villódzó tömegből, egyenesen rám nézett, felém tartott mosolyogva, és amikor elérem ért, szó nélkül megfogta mindkét kezem, és behúzott magával a táncba. A többiek ujjongva fogadták, hogy én is megérkeztem végre, és bólogatva biztattak, hogy adjak bele apait-anyait, ahogy ők. Nem esett nehezemre rángatózni egy kicsit, és szerencsém volt, hogy a körülöttem mozgolódók szemében ez is táncnak számított. Izzadtan, vigyorogva ugráltuk körbe Rolandot és Dorkát, néha egészen szabályos kört alkottunk körülöttük, néha párokra válva, egymással szembe fordulva ráztuk magunkat. Az addig féken tartott arcok hirtelen vad grimaszokba húzódtak, meglazultak a nyakkendők, kicsúsztak az ingek, elkenődött a rúzs és a szemfesték, kibomlottak a frizurák. Az egyik pillanatban még Julit karoltam át, a következőben már Tuba ölelgetett, aztán Viktor kezdett az arcom előtt csápolni. Vadállati énünk hangos üvöltései szálltak felfelé a lámpások között, észrevétlenül megbújva a gépekkel felerősített elektromos dübörgés felszíne alatt.

Egy idő után úgy éreztem, muszáj egy kis friss levegőhöz jutnom, mutattam Julinak, hogy kicsit kimegyek, amire ő vidáman bólintott egyet, és megsimogatta a vállam. Visszamentem a bárpultnak ahhoz a részéhez, ahol korábban ültem, a széket ugyan már elvitte valaki, de azért még így is viszonylag kényelmesen megtudtam támaszkodni egy terméskő oszlop és a lakkozott fapult beszélgetésében. Szuszogva dőltem előre, egy határozott fejcsóválással hártottam el a pincér kérdését, nem volt szükségem újabb italra, magától is épp eléggé remegett a lábam. A vad ugrálás a tánctéren valamit felláthatott bennem; az egész este sűrű szövődé-

ke, ami úgy gyűrődött össze odabent, mint egy mosógépbe tömködött gyanús foltoktól tarka ágynemű, átfordult lassan, és szennyes levet eresztve magából, tisztulni kezdett. Oldalra néztem, a pultnál sorakozó arcok között Tubát vettem észre, és hirtelen eszembe jutott, ahogy az este elején megpróbált valami láthatóan jelentőségteljes dolgot elmondani nekem, amire akkor nem voltam kíváncsi. De most, mintha magától mozdult volna a testem, megindultam felé, és rögtön, ahogy sikerült melléfurakodnom, átöleltem szorosan.

– Ne haragudj – motyogtam a fülébe –, ne haragudj, de ezt most muszáj...

Visszaölelt ő is, és végigsimított a hátamon; az átnedvesedett ing egészen rátapadt a bőrömrre, úgy siklott a tenyere föl-le rajtam, mint egy ablaktörlőlapát, és valóban, egy pillanatra mintha tisztábban láttam volna. Egy kissé hátrahajoltam, hogy a szemébe nézhessek; vizenyős tekintete zavart meghatottsággal fürkészte, hogy mit akarhatok vajon. Azt hiszem akkorra jutottam el oda, hogy megpróbáljam tisztázni vele a dolgokat, komoly, elcsukló hangon szólaltam meg ismét. – Én tényleg nem akartalak megbántani négy éve... Ha tudtam volna, ha valahogy szólsz. Ha bárki szól, hogy a Zsuga Évi... Hogy ő neked ilyen fontos... A közelébe sem megyek.

Tuba nem mondott semmit, csak mereven nézett, már arra gondoltam, a nagy zajban nem hallotta jól, hogy mit dadogok, de a tekintetében, láttam, megváltozott valami. Nem értettem, mi történik, de valahogy úgy nézett rám, mint aki egy közlekedési balesetet lát; egy ideig reménykedve figyelte, hátha mégsem lesz baj, aztán elakadt lélegzettel összehúzta a szemét, ahogy egymásba gyűrődtek nagy csattanással a motorháztetők.

– Bálint, baszd meg – szólalt meg végül, de csak a szája moccant, az arca továbbra is feszülten függött előttem, akár egy agyag maszk –, komolyan irigyellek, hogy becsukott szemmel is tudsz élni.

Aztán elröhögte magát, de olyan különös, kattogó nevetéssel, amelyet nem hallottam még tőle. A felest, amit kitétek elé, idegesen lehúzta, és amikor megpróbáltam még valamit mondani, könnyes szemmel, de mosolyogva megpaskolta az arcomat és szó nélkül otthagyt. Egy darabig követtem a tekintetemmel, nem ment vissza a táncterre, merev lépésekkel átvágott a tömeg szélén, és eltűnt a színes lámpák villogásában a túloldalon. Valami nincs rendben, gondoltam, mégsem mentem utána; majd visszatérünk még erre, ha kijózanodtunk, biztattam magam, de lehet, hogy egyszerűen csak lusta voltam megmozdulni érte.

És különben is, hirtelen megjelent mellettem Juli és Dorka, kacarászva fogtak közre, csipkelődő megjegyzésekkel, amiért elsöktem előlük a táncterről. Nyilván koccintanom kellett velük, aztán Dorkának dicsértem kicsit a bulit, illetve Roland mozgáskultúráját méltattam vigyorogva, aki épp a szemünk előtt lejtett el valami megmagyarázhatatlan, a twist és a pogó közti táncféleséggel. Lassan ismét sikerült visszahelyezkednem az esküvő ritmusába, és megint csak az tűnt jó döntésnek, ha minél kevesebb ellenmozgással hagyom sodortatni magam a hajnal felé. Ha a lányok újabb rövidet kértek, velük tartottam, ha bevittek táncolni, nem álltam ellen, ha Roland a nyakamba borulva üvöltözött, vigyorogva üvöltöztem vele én is. És engedelmesen elfogadtam a spanglit, amit Viktor nyújtott felém az egyik pihenő során. Hülyeség persze berúgva szívni, ezzel abban a pillanatban is tisztában voltam, amikor a számhoz emeltem a cigit, de hát elhatároztam, hogy nem fogom má-

sok jókedvét megzavarni a húzódozásommal; hosszan bent tartottam a hasis nehéz füstjét. Aztán megint táncolni kezdtünk, összekoccanó vállal és csípővel vettük fel egymás ritmusát, verejtékes testek csaptak össze egy puha ütközetben, amiben egy darabig mind győztesnek érezhettük magunkat. Valahonnan egy stroboszkóp is felvillant, szögletesre aprítva pengeéles fényével a gömbölyű testek hullámzását.

De az is lehet, hogy csak az én szemem káprázott már annyira, hogy az addig barátságosan pislogó diszkólámpák fényét is kíméletlen vibrálásnak éreztem. És lassan azt vettem észre, hogy miközben a többiek továbbra is ott ugrálnak körülöttem, a figyelmem egyre szűkül, egyre kevesebb dolog tud átcsusszanni idegrendszerem zsilipjein, és végül senki más jelenlétét nem érzékelttem már valóságosnak, csak a Juliét. Az ő alakja töltötte ki egészen a látóteremet, ahogy csukott szemmel, mosolyogva, feje fölé emelt karokkal ringatta a csípőjét az elektromos zene dübörgésénél erősebb belső ütemet követve. Közelebb araszoltam hozzá, és igyekeztem átvenni mozdulatai ritmusát; nem utánozni akartam, hanem a saját mocnásaimmel kiegészíteni az övét, valahogy párbeszédbe lépni a testével. Egy nagyon finom rebbenést éreztem benne, amikor először hozzáértem, nem ijedt meg tőlem, csak mintha kiterjedése, ami addig egyre tágult, egy pillanatra visszább húzódott volna. Felpattant a szemhéja, és világoskék szemét egészen összeszűkült pupillákkal szegezte rám. Mégsem utasított el, és az arcát lassan visszahódító mosoly mintha azt jelezte volna, ez még belefér, érjek csak hozzá nyugodtan. Tenyeremet végigcsúsztattam meztelen karján, és úgy húzódtam hozzá közelebb, mintha nem is az én akaratom diktálná ezt, hanem az egymás körül keringő testeink gravitációs vonzása. Összesúrlódott a combunk, aztán a mellkasunk is egymásnak feszült, szegycsontomon éreztem a ruhája alatt puhán ellapuló melleit, ő pedig, ahelyett, hogy hátrébb lépett volna, átnyúlt a karom alatt, és tenyerét a lapockám alá tolva még erősebben magához vont. Én is átkaroltam, és kikerestem derekának leghomorúbb pontját; ebben a beszögellésben, mint egy űzött vadállat egy sziklamélyedésben, rövid időre megpihent a tenyerem, aztán lejjebb ereszkedett kissé, átbukott a csípőcsont vonalán, és végül a ruha alatt izgó-mozgó fenéken állt meg. Akkorra már azt hiszem, elég komoly merevedésem volt, bal kezemmel igyekeztem az öltöny nadrág zsebébe nyúlva, észrevétlenül megigazítani a farkam, valahogy beszorítani az öv és a slicc metszéspontja alá, hogy ne domborodjon olyan kínosan előre. Nem tudom, hogy tánc közben, a szigorú lámpavillogás alatt mennyire maradt rejtve az erekcióm Juli előtt, de ha észrevette is, nem zavartatta magát, sőt, egy váratlan mozdulattal hátat fordított, és fenekét az ölemhez dörzsölte. Erre még erősebben magamhoz húztam, jobb kezemmel a hasára csúsztattam, és kissé széttártam az ujjaimat. Hiába mozogtunk vadul, hiába rázkódott bele a csontvázunk is a basszus mély ütéseibe, Juli ruhájának anyagán keresztül pontosan éreztem, amikor ujjbegyeim átdöccentek bugyijának szegélyén. Nem akartam a lába közé nyúlni, elég volt egyelőre, hogy ezt a vonalat átléptem, és szeméremdombjának finom emelkedőjét simogatva megállapodtam. Juli kissé előredőlt, és megfeszült a válla, de nem lépett el tőlem, kemény ívbe húzódott a háta, mint egy nyújtózkodó macskáé, és közben bal kezével hátrkapott, mintha belém karmolna, harcias ujjait végighúzta a combomon. Itt még meg lehetett volna állni, azt hiszem, de ahogy visszafordult felém, és csípőjét szemből is hozzám dörzsölte, majd

egy hirtelen mozdulattal a lábam közé nyúlt, megéreztem, hogy immár szabad-
esésben vagyok. Rászorította tenyerét a slicc vonala mögött duzzadtan rejtőzködő
farkamra, én pedig jobbommal erőteljesen belemarkoltam és kissé megemeltem a
fenekét. Már azt is kitapogattam, hogy egy egész vékony tanga bugyi van rajta, és
ez még jobban felizgatott; amint egy pillanatra hátravetette a fejét, azonnal meg-
csókoltam. Nem finomkodtunk, amennyire csak tudtam, beletoltam nyelvemet a
szájába, ő pedig olyan finoman harapdálta a fogai közé került idegen, nedves hús-
csonkot, mintha az maga is már egy nemiszerv volna. Egy pillanatra, de egyetlen
rövid pillanatra csak beugrott az a régi este, amikor Zsuga Évivel kavarodtunk
össze, aztán a felmentő gondolat, hogy most nem hibázhatok, Tuba biztos, hogy
Juliba még titokban sem volt szerelmes soha. A csókolózás következő iszamós hul-
láma aztán ki is sodorta ezt a villanást idegrendszerem vadul rezgő pókfonalai kö-
zül. Az alkohol, a hasis, a fáradtság, a düh, a szorongás, és most, az utolsóként fel-
bukkanó útitárs, a szexuális vágy, ez a hirtelen mindent elsöprő erővel felfortyanó
baszdüh sorfalat álltak agyamban, és több felesleges gondolatot nem engedtek
már be.

– Ne itt – súgta a fülemben Juli, miután egy pillanatra abbahagytuk a csókoló-
zást, azzal hátranyúlt és lefejtette fenekéről a még mindig karvalykaromként mar-
koló kezemet, de nem azért, hogy szabaduljon tőlem. Tenyerét a tenyerembe
csúsztatta, és elindult kifelé a tánctérről. Mentem utána, szóttanul lihegve, és ha
valaki szembe jött velünk, ismerős vagy ismeretlen, öreg vagy fiatal, pincér vagy
vendég, mindig azonnal lesütöttem a szemem. Rohantunk szinte, menekültünk ki-
felé, meg-megbotlottam a murván, nekiütődtem egy-egy székeknek, asztalsaroknak,
egy üres poharakkal megrakott tálcával egyensúlyozó pincért is majdnem fellök-
tem, de végül csak kijutottam épségben a csárdából. Ahogy kiléptünk, újra csóko-
lózni kezdtünk, vadul haraptam a száját, hörögve szívtam a nyálát és nyaltam az
ínyét, fogait. Odakint már nem érdekelt az sem, hogy lát-e valaki; ugyanazon a he-
lyen álltunk, mint néhány órával korábban, a gyenge ledek fényében, az Új Széche-
nyi Terves molinó előtt, és én finoman lecsúsztattam a tenyeremet a combján,
majd vissza, de akkor már a ruha alatt. Csak egy pillanatra néztem föl, alig résnyi-
re nyitva a szemem, de nem volt a közelünkben senki. Távolabb néhány fehér inge-
ges alak ténfergett, és a csárda bejáratán belül is állt egy társaság, de ők se voltak
elég közel ahhoz, hogy láthassák, ahogy hátulról bedugtam az ujjaimat Juli bugyi-
jába, és elkezdtem a pináját dörzsölni. Jóleső szisszenés hagyta el a száját, és még
határozottabban rámarkolt a farkamra a nadrágon át, fel-le csúsztatva rajta dühö-
sen a kezét. Elképesztően nedves volt már, a középső ujjam szinte azonnal bele-
csúszott, és aztán a gyűrűs is; néhány pillanatig ott, egy helyben állva ujjaztam, az-
tán beleharaptam a nyakába, és a csuklójánál megragadva elindultam vele a csó-
nakázótó felé.

Elmentünk a fehér ingesek mellett; korábban láttam őket a tánctéren, Roland
egyetemi barátai lehettek, most nyakkendő nélkül, izzadtan adogattak körbe egy
odabentről kimentett pálinkásüveget, és éppen annyira röhögtek valamin, hogy
ügyet sem vetettek ránk. Szaladtunk tovább, egyre távolabbról szólt a hátunk mö-
gött a zene, egyre tompábbak voltak a kiáltások, kacajok, sikítások is. Nem tudtam
pontosan, hogy hová vonszolom Julit, egyszerűen csak messzebb akartam kerülni

az egész lármától, mindentől és mindenkitől, kijutni az üres térbe, és végre kettesben szembenézni azzal, amire készültünk. Elhagytuk a vízibiciklis stéget, aztán a fahidat is, de nem sokkal utána, balra, az egyik tört kavicsal felszórt utcácska elején egy elhanyagolt kis liget tárult föl előttünk, és én rögtön arrafelé vettem az irányt. Egy kezdetleges kis parkocska volt, talán játszótérnek indult valaha, de erre már nem sok minden emlékeztetett egy töredezett beton pingpongasztalt leszámítva. A pingpongasztal túloldalán, egy fa takarásában, a sötétben áthatolhatatlan sűrűnek tűnő bokros rész előtt magányos betonpad állt, arra vetettük le magunkat, és azonnal egymásnak estünk.

Tenyeremmel előbb a mellét gyúrtam egy kicsit a ruhán keresztül, de mivel nem fértem hozzá rendesen, tovább csúsztattam a kezem, és készségesen szétnyíló lábai közé szorítottam. Juli az övemmel bajlódott, és miután sikerült végre kioldania, türelmetlenül gombolta ki a nadrágomat, és szinte lerántotta a sliccem. Közben megállás nélkül csókolóztunk; olyan érzés volt kissé, mintha a fejünk és a kezeink külön program szerint dolgoznának, habár a céljuk nyilvánvalóan azonos volt. Az ujjaim újra könnyen utat találtak Juli szeméremajkai közé, és ki-be jártak ezen a forró, lucskos résen, magabiztosan gyorsuló mozgással, finom, csattogó hangot hallatva. Juli mélyeket sóhajtott a számba, én pedig boldogan faltam meleg, alkoholszagú leheletét. Aztán egyszer csak abbahagyta a csókolózást, hátrébb húzta a fejét, majd anélkül, hogy rám nézett volna, előrehajolt, és bekapta a farkamat. Kiszakadt belőlem egy erősebb nyögés, ahogy előbb még csak a makkom csúcsát, majd az egészet a szájába vette, aztán még mélyebbre hajolt, és szinte tövig becsúsztatta a farkamat az ajkai közé. Hátraejtettem kissé a fejem, és tenyereimet megfontoltan fel-le mozgó tarkójára helyeztem. Különös, de csak ebben a pózban, lehuny szemmel tűnt föl, hogy a csónakázótó békái egészen elnémultak, és helyettük a gazosban meglapuló tücskök hangja töltötte be a környéket. Hirtelen egészen idegennek tűnt ez a vibráló ciripelés, mintha nem is élőlények hangja lett volna, hanem a levegőben keringő megszámlálhatatlan rádióhullám és elektromos rezgés összeadódó, kihangosított szimfóniája. Az ember által kitalált világ ember nélküli vallomása, a gazdájától megszabaduló technika örömdája. De mégis csak tücskök ezek, nyugtáztam keserűen, ahogy ismét kinyitottam a szemem, és valami bizonytalan idegesség járt át, hogy egy pillanatra így elkalandoztam. Hirtelen megfogtam Juli vállát, és egy óvatos szorítással jeleztem, várjon; zavartan felnézett rám, de én addigra már visszanyertem a magabiztosságom, rámosolyogtam, és egy mozdulattal lecsúsztam elé a fűbe. Egy pillanatra mintha megpróbált volna ellenkezni, de elég erélytelenül, úgyhogy hamar be tudtam fúrni az arcom a combjai közé, és az apró bugyit félrehúzva azonnal vadul nyalni kezdtem a csiklóját. Verejték és vanília íze keveredett a számban, füledt, üvegházi virágillattal telt meg az orrom; Juli nagyokat nyögött felettem, és a hajamat fésülte előre-hátra görcsbe feszülő ujjáival. Egyre csak nyaltam és haraptam és a borostás arcomat dörzsöltem hozzá, aztán feltoltam az egyik ujjamat is, és finoman járattam benne, majd óvatosan egy másik ujjammal a segglyukát is megérintettem. Összerezcent, de csak úgy, mint akin kellemes borzongás fut végig, nem rándult görcsbe, nem változott meg a teste állaga. Nem dugtam bele az ujjamat, lassan körözve masszíroztam csak a záróizom gyűrűjét, miközben továbbra is elsősorban a nyelvemmel dolgoztam. Az-

tán egy taszítást éreztem a vállamon, felnéztem, Juli tolt előre, nyomott le a fűbe, egész testsúlyát ebbe a mozdulatba szorítva. Az arcát nem láttam tisztán, ahhoz nem volt elég világos, de úgy képzeltem, hogy biztosan egy szégyellős, apró mosoly bujkál a vonásai közt. Engedelmesen hátradőltem, és hagytam, hogy rám ereszkedjen; egyetlen hullámívű mozdulatsor következett, miközben előre haladt, kissé megemelkedett, majd erős süllyedésbe kezdett, egészen a végpontig. Rajtam ült, benne voltam mélyen a testében, nem először, viszont talán most utoljára. De ugyanaz a test ez még egyáltalán, jutott eszembe, és arra gondoltam, hogy néhány évente állítólag lecserélődnek az ember sejtjei, igaz, az nem ugrott be, hogy pontosan mennyi idő is kell hozzá. Mindenesetre kicsit valószínűtlennek tűnt, ahogy rajtam lovagolt; apró, heves mozdulatokkal, és akkora koncentrációval, hogy attól szinte már magányosnak éreztem magam. Alatta feküdtem, a farkam ki-be csúszkált belőle, fenéke feszült ritmussal csattogott a csípőmön, és közben nagyon távol volt. Az is csak most tűnt föl, hogy milyen régóta nem szóltunk már egymáshoz; mondani is akartam rögtön valamit, de nem ment, csak a nyögéseim lettek kissé hangosabbak, és a szorításom erősebb, amivel két oldalról a farpofáit markoltam. Amikor éreztem, hogy lassulni kezd, a csípőjére tettem a kezem, és megállítottam, aztán a pad felé biccentettem, és úgy tűnt, rögtön érti, mit akarok. Föltápászzkodtunk a földről, Juli hátat fordított, megragadta a pad korhadt fatámláját, majd kissé behomorított háttal kitolta felém a fenekét. És akkor valahogy, mielőtt még újra beléhatoltam volna, mégis csak kicsúszott belőlem egy kérdés, tétován és elcsukló hangon, de kikerülhetetlenül.

– Nem kéne védekeznünk?

– Nem – vágta rá Juli szárazon.

– Biztos?

– Még szoptatok, ilyenkor nem kell – mondta, és felém fordította a fejét, de hiába meresztettem ki a szemem, egyszerűen nem láttam semmit az arcából.

– Jó – ennyit sikerült még kipréselnem, aztán mögé léptem, felhajtottam a háta közepéig a ruhát, és egy rántással lehúztam a térdéig a bugyit, majd a hüvelyébe illesztettem a farkamat, és a csípőjébe kapaszkodva elkezdtem hátulról dugni. Nem ment olyan jól, mint amire számítottam; tömködtem egyre, két oldalról markolva igyekeztem minél mélyebbre rántani magam, minél határozottabb ritmusra tolni, csakhogy az egész valahogy sokkal tompábbnak tűnt, mint addig. Mintha valami alattomos, zsibbasztó kétség szivárgott volna le csapongó gondolataim közül egy ismeretlen féregjáraton át a tagjaimba. De nem adtam fel, fáradhatatlanul dolgoztam rajta, mint egy favágó, és biztatásképpen időnként tenyeremmel finoman ráhúztam egy csattanósat sötéten rezgő fenekére. Csakhogy minél vadabbul rángattam, minél hangosabban cuppogott összetapadó nyirkos bőrünk, annál kevésbé éreztem elszántságot magam; talán a szoptatás említése zavart meg, illetve ahogy arról eszembe jutott az esti beszélgetésünk. És egy pillanatra kívülről láttam magunkat; ő nyöszörögve, bepucskálva tűri, ahogy én bokáig letolt gatyában mögötte állva egyre dacosabban döfködöm. Már nem csak őt éreztem idegennek, de magamat is, ezt a homályos figurát, aki hörögve próbál itt valamit bizonyítani vagy kompenzálni talán, ki tudja, mit miért tesz, mindenesetre gyöngyöző homlokkal tömködi kissé már sajgó farkát ennek a szép, néma anyának a farpofái közé. Nem az

én gyerekem anyja, ez jutott eszembe aztán, de képtelen voltam eldönteni, hogy ez felmentés vagy vád akar lenni inkább.

Juli talán megérezte zavarodottságomat, vagy az is lehet, hogy csak megelégette a monoton csattogást, és előzékenyen segíteni akart, hogy túllendüljek a holtpontra, egy mozdulattal levált rólam, aztán gyorsan elém térdelt a gazba, és eltökélten szopni kezdett. Hagytam egy darabig, hátha vissza tud még hozni, de az ő mozdulatain is éreztem már valami szögletességet; úgy mozgatta előre-hátra fejét a farkam tengelyén, mint aki egy feladatot akart teljesíteni elszántan és kissé kétségbeesve. És ahogy lenéztem rá, megértettem, hogy ebben én már nem segíthetek neki. Finoman végigsimítottam az arcát, és ez a gyengédség láthatóan kikökengette végül őt is a ritmusból.

– Elég – suttogtam, és a hóna alá nyúlva felsegítettem a padra. Továbbra sem mondott semmit, de most, hogy a testünk is elnémult már, még komorabbnak tűnt a szótlansága. Remegő térddel lehajoltam, felhúztam a gatyámat, aztán a nadrágot, és gondosan betömököttem az ingemet, mintha azonnal el akarnám tüntetni még a nyomát is annak, hogy mi történt itt az előbb. A nyakkendőmet viszont nem találtam sehol, arra emlékeztem, hogy még a padon ülve Juli kioldotta és levette rólam, de hogy hová dobhatta, fogalmam sem volt. Előhúztam a mobilomat, hogy körbevilágítsak, de ez sem segített, gondoltam, talán ő emlékszik, és hogy megkérdezzem, felé fordítottam a telefon lámpáját. Kifejezéstelen, könnyes arccal nézett a fénybe, még csak nem is hunyorgott, egyáltalán, meg sem rezzent, csak bámult maga elé, elmosódott sminkjétől egészen kísérteties arccal. Elkaptam róla a fényt, mintha udvariatlanság lett volna rávilágítani, pedig inkább arról volt szó, hogy nem bírtam tovább így látni őt. Körbetopogva adtam még egy esélyt a nyakkendőnek, de nyilván ez is inkább csak pótcselekvés volt már. Bizonyos szempontból értettem, hogy miért sír, pontosabban el tudtam képzelni olyan okot, amiért érdemes lehetett volna sírni, de azt nem tudhattam biztosan, ő éppen miért tesz így. Mindenesetre abban a különös, keserű pillanatban valahogy rendben lévőnek tűntek a könnyek az arcán, és az a nyugtalanító gondolat is csak valamivel később ugrott be, hogy mi van, ha végig sírt, ha nem most kezdte, hanem már amikor ledőntött a fűbe, vagy amikor az én kérésemre felállt és belekapaszkodott a padba.

– Juli, jól vagy? – kérdeztem elé guggolva, de a szipogásán kívül más válasz nem érkezett. Bizonytalanul kinyújtottam felé a kezem, hogy megsimogassam a karját, de ahogy hozzáértem, összerándult, majd hirtelen kissé előrébb hajolt, és felpofozott. Olyan erővel csattant a tenyere az államon, hogy rögtön hátraestem, és magatehetetlenül végigdőltem a fűben. Amire fel bírtam könyökölni, már csak azt láttam, hogy az arcába csapódó ágak között behúzott nyakkal elrohan az utca irányába. – Juli! – kiáltottam – Juli! –, de nem állt meg, nagy, riadt léptekkel menekült a fény felé.

Visszadőltem a fűbe, szétvettem a tagjaimat, és szuszogva, szédelegve néztem a fejem fölött himbálózó ágakat. Egy pillanat erejéig teljes némaság vett körül, csak a tücskök dörzsölgették tovább katatón révületben a szárnyaikat, én meg szinte irigykedtem rájuk, hiszen otthonosan üres életüknek semmi más értelmet nem kell ezen túl keresniük. Aztán mintha egy száraz ág recscent volna, felkaptam a fejem, a bozotos felől jött a hang, egészen közelről.

– Ki az? – kiáltottam riadtan. Semmi válasz, de egy pillanat múlva újabb recsenés ütötte meg a fülem. – Ki van ott? – üvöltöttem, aztán felugrottam, és hunyorogva néztem körül. A sűrűben valami megmoccant, és hangos csörtetéssel távolodva utat tört magának a bokrok között. Mintha egy világos villanást láttam volna, egy ing lehetett talán, vagy egy fehér szőrű kutya? Elindultam utána, de a pad mögött összezáródó tüskés ágak feltartóztattak, száz különböző irányba tépték a nadrágomat, ingemet, képtelenség volt ott átkelni, visszaléptem egyet és megpróbáltam óvatosan kiszabadítani magam, nehogy szétszakadjon a ruhám. Azután az utca felé indultam el, kiugrottam a ledes lámpák alá és körbenéztem, de ott nem láttam senkit. Visszarohantam a kis ligetecskebe, és a sűrű bozótost megkerülve a keresztutca sarkáig loholtam; ide már nem jutott a közvilágításból, csak az utca távolabbi végén álló magánkemping recepciójáról szűrődött ki némi fény. Hunyorogva, előrenyújtott nyakkal figyeltem, akár egy vadászkutya, és a túlsó sarkon meg is láttam a rohanó alakot. – Hé! – ordítottam – Hééé! – Az alak majdnem felbukott ijedtében, de aztán csak sikerült neki továbbfutnia. – Állj meg, te seggfej! – Esélyem sem lett volna utolérni, ilyen távolból viszont képtelenség volt megállapítani, hogy ki lehetett az. Mackós, döcögő mozdulatai ismerősnek tüntek, de hát minden második férfi ilyen darabosan fut, ez még nem kell, hogy bármit jelentsen. Tehetetlen dühvel fújtatva néztem utána, összegyűlt a számban a nyál, köptem egy nagyot, aztán felkavarodott gyomromra szorított tenyérrel igyekeztem megállni okádás nélkül. Az alak már rég eltűnt, de én még mindig ott toporogtam idéetlenül, ahogy búcsúzkodók szoktak a peronon, miközben már rég kifutott a vonat.

Amikor ismét átvágtam a kis ligeten, hogy visszatérjek a csárdába, madárcsicsergés ütötte meg a fülem. Ezek szerint hajnalodik, gondoltam, elég is volt már ebből az éjszakából, ebből az egész utazásból, elegendem van, ki akarok jutni végre. A csárda udvarán még tartott a buli, vagy már elkezdődött az after, ezt nehéz volt eldönteni; a DJ, nyilván valami partidrog segítségével, ugyanazzal a monoton előre-hátra dülöngéléssel hallgatta a saját maga keverte zenét, mint a buli kezdetén, legfeljebb csak az állkapcsa járt most még idegesebben fel-alá. A tánctéren kissé megritkult a tömeg, de azért voltak még elegen, az asztaloknál viszont már csak a legkitartóbb öregek szunyókáltak oldalra billent fejjel. Körülnéztem, hátha meglátok valakit a társaságunkból, és talán Julinak is jó lett volna még mondanom valamit, de sehol senkit nem találtam. Egy kis keresgélés után viszont rábukkantam korábbi asztalunkra, felkaptam a székről a zakómat, és elindultam, hogy körbejárjam a helyet. A bárpultot azok a srácok foglalták el, akik mellett elmentünk Julival; egyiküket, aki kevésbé volt tajt részeg, megszólítottam, és sikerült is némi útbaigazítást kapnom tőle legalább a vőlegény holléte felől. A hullafehér arcú Roland valóban ott búcsúzkodott az épület túloldalán, épp az esküvői torta néhány műanyag dobozba rakott szeletét igyekezett rábeszélni egy középkorú párra. Amint végzett, odaléptem hozzá, ő meg úgy nézett fel rám, mintha kísértetet látna.

– Te hogyhogy itt vagy még? – kérdezte.

– Hogy érted?

– Azt hittem, Tubánál alszol.

– Ott is alszom, miért?

– Egy fél órája kábé elhúzott már.

– Mi van?

– Egyszer csak megjelent teljesen kifordulva magából, izzadtan, mint aki nem tudom honnan rohant, aztán hiába próbáltuk lebeszélni, beült a kocsjába és elhajtott... – Roland közben fű és sárfoltokkal tarkított nadrágomra és a bokor tüskéitől megtépázott ingemre nézett. – Hát te hol jártál?

– Sehol – dadogtam –, csak itt kint. Hátul.

– Aha. Amúgy nem tudom, mi van itt, Dorka meg épp Julit ápolja, az is valamitől sírógörcsöt kapott.

Idegesen körbenéztem, ha most Juli kifakad Dorkának, akkor nagyon hamar én leszek itt a közellenség, azt meg semmi kedvem nem volt megvárni.

– Zoli, Viktor? – kérdeztem.

– Viktor teljesen kidőlt, intéztünk neki egy fuvart. De Zoli talán még itt van, öt perce legalábbis még kocsira várt.

Nem szerettem volna elsírni magam Roland előtt, de éreztem, hogy valami híg anyag járja be koponyám üregeit, és még mielőtt kitörhetett volna, gyorsan a nyakába borultam. Láttam rajta, hogy meghökken ettől a hirtelen, teátrális gesztustól, pont tőlem azt hiszem nem számított ilyesmire, pedig én ezúttal őszintének éreztem magam, talán először az egész esküvő alatt. Megkapaszkodtam hátul a zakójában, fejemet pedig a nyakába hajtva súgtam oda neki: – Vigyázzatok egymásra, jó? És Dorkának is mondd meg, hogy ölelem. – Aztán elengedtem, és rögtön elindultam a kapu felé, hátra se néztem.

Zoli valóban ott üldögélt egykedvűen egy beton virágtartó szélén a kis bekötő-utca torkolatában, a parkoló kocsik között. Úgy láttam, megőrül nekem, rögtön arébb is húzódott kicsit, hogy elférjek mellette.

– Elég volt? – nézett rám fanyar vigyorral. Nem is feleltem semmit, csak magam elé meredve bólintottam néhányat. – Állítólag nemsoká elindul egy kocsni, ha gondolod, mindketten beférünk.

– Kösz – mondtam, aztán hozzátettem halkán: – Tuba hazament.

– Remélem haza is ért.

– Láttad?

– Aha. Eléggé meg volt csúszva.

Az útszélen álló kocsik közül távolabb beindították az egyiket, Zoli rögtön fel is tápázkodott, hogy a lassan közelítő reflektor fényébe állva jelezze, itt vagyunk. Az a házaspár ült benne, akikre a tortaszeleteket tukmálta Roland. A nő vezetett, a férfi meg rögtön az indulás után el is bóbiskolt az anyósülésen. Útközben már nem beszélgettünk többet Zolival, fáradtan bambultunk kifelé a saját ablakunkon. Én azt hiszem, valami lassú búcsúzásba kezdtem; a horizonton még mindig inkább csak távoli ígéretnek tűnő napfelkelte első, gyenge fénynyalábjaiktól megvilágított épületeket néztem, a volt nevelőotthont, a szellőzőüzem csarnokait, a városszéli kockaházak sorát, valahol mintha már tudtam volna, hogy most azonnal el kell köszönnöm tőlük.

Zoli a nagynénjééknél aludt a vasútállomástól nem messze, az övé volt az első megálló, aztán kiderült, hogy a házaspár Tubáék környéke felé megy tovább, úgyhogy engem is egészen a bejáratig elvittek. Megvártam, hogy elhajtsanak, csak azután próbáltam ki, hogy nyitva van-e egyáltalán a kertkapu. Sikerült bejutnom, óvatosan húztam be magam mögött, igyekeztem minél kevesebb zajjal mozogni.

Már a kocsiban ülve elhatároztam, hogy nem alszom itt; bemegyek a cuccomért, és ha nem ébred föl senki, ki is osonok a házból azonnal. A vasútállomásig mondjuk se kedvem, se erőm nem lett volna elsétálni, de innen nem messze volt egy távolsági buszmegálló, és kis szerencsével, gondoltam, valamelyik hajnali járással bezötyöghetek Debrecenbe. A garázs előtti kocsibeállón ott pihent Tuba pick-upja, fél kerékkal a virágágyásban, és olyan közel a falhoz, hogy nem is értettem, ebből vajon hogyan kászálódott ki. A valódi meglepetés azonban az ajtó előtt várt; Tubának régebben is megvolt már az a képessége, hogy precízen ki tudta következtetni egy-egy helyzetből, én hogyan szeretném azt kezelni, és úgy látszik, ez az ösztöne továbbra is jól működött. Visszafelé ez már sokkal kevésbé volt igaz, úgyhogy a részemről legfeljebb a hála maradt meg ellenszolgáltatásként, ahogy ezúttal is. A bejáratú ajtó mellett megláttam a sporttáskámat, nem odalökve, hanem gondosan elhelyezve a lábamat padszerűen kiszélesedő tetején. Elhúztam rajta a cipzárt, és óvatosan átforgattam benne a holmikat. Balázs mindig is gondos pakoló volt, az osztálykirándulások végén nem egyszer megkértem, hogy rendezze már el a cuccaimat a bőröndömben, mert én nem boldogulok; mindig készségesen elvállalta, és mindig meg is oldotta a feladatot. Ezúttal sem hibázott, hiába volt részeg; ott volt minden holmim hiánytalanul. A vállamra akasztottam a táskát, és kiléptem a kapun; távolodóban visszanéztem még, de se felvillanó fényt, se rebbe-nő függönyt nem láttam. Úgy tűnt, tökéletes nyugalom ül a házon.

HALÁSZ RITA

Magdolna gyapja

Fél éve ülök a kádban, fél éve mentél el. Lábam a csapra teszem, gyűrűs kezemmel lesimítom a hosszú, fekete szőrszálaimat. Anyád szerint olyan vagyok, mint Csíta a *Tarzanból*, ne csodálkozzak, ha nem jössz vissza hozzám. Közelebb hajol a tükrökhöz és kised négy szőrszálát az állából. Egy órája készülődik, várom, hogy végre elmenjen. Fejem alatt törülköző, a szappantartóban borotva. Amióta öregszem, egyre rosszabb a helyzet, mondja. A hajam ritkul, én meg csak szőrösebb vagyok. Még most is szép tetszik lenni, mondom neki. Legyint, mintha nem érdekelné, de elmosolyodik. A kék kimenős ruha van rajta, ami galléros és mellben egy kissé szűk. Szombatonként kóstoló és kirakatnézegető túrara megy a Westendbe. Lábán térdharisnya, edzőcipő. Megfésülködik, felveszi a piros ballonkabátját és elindul.

Tizenegy éves voltam, amikor anyámnak szóltam, zavar a szőrös lábam. Ideges lett, neki erre nincs ideje, fáradt, hagyjam békén. Hetekig nyaggattam, mielőtt elvitt a kozmetikushoz, aki a forró, barna gyantát jégkrémpálcikához hasonló spatulával kente fel, és egy rántással lehúzta. A fekete szálak beleragadtak a gyantába, mint legyek a légyapapírba. Anyám két napig nem szólt hozzám. Többé nem kértem, hogy segítsen.